

Sygn. akt VII Ka 185/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant sekr. sąd. Marzena Smyk

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2016r.

sprawy J. S.

obwinionego o wykroczenie z art. 96 § 1 pkt 5 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 30 października 2015 r., sygn. akt II W 1250/15

I na podstawie z art. 104§1pkt.7 kpw w zw. z art. 5§1pkt.4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw uchyla zaskarżony wyrok i postępowanie w sprawie umarza;

II na podstawie art. 118 § 2 kpk koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 185/16

UZASADNIENIE

J. S. został obwiniony o to, że w dniu 18 stycznia 2014 r. około godz. 20.20 w G. na ul. (...), jako właściciel i prowadzący na drodze publicznej pojazd marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...), dopuścił do jazdy w/w pojazd pomimo, że nie był on należycie zaopatrzony w wymagane urządzenia

tj. o czyn z art. 96§1pkt.5 kw

Sąd Rejonowy w Giżycku wyrokiem z dnia 30 października 2015 r. w sprawie II W 1250/15

I obwinionego J. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że sprecyzował opis czynu ustalając, iż pojazd nie był zaopatrzony w gaśnicę i trójkąt ostrzegawczy, i za to na podstawie art. 96§1 pkt. 5 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw skazał go na karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych.

II zwolnił obwinionego od ponoszenia opłat i pozostałych kosztów procesu.

Powyżej opisany wyrok w całości zaskarżył obrońca obwinionego i zarzucił mu:

1/naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 KPK w zw. z art. 8 KPW, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka sierż. sztab. W. K. i świadka st. sierż. M. H. k. 159v- 160/ - w zakresie, w jakim Sąd 1 instancji uznał je za wiarygodne co do opisu przebiegu kontroli odnośnie rzekomego, bezskutecznego szukania gaśnicy i trójkąta przez obwinionego we wskazanych mu przez pracownika firmy miejscach, odmawiając jednocześnie waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego, który stanowczo podnosił,

iż zaraz po tym, gdy w rozmowie telefonicznej z pracownikiem, który na co dzień użytkuje przedmiotowy pojazd precyzyjnie ustalił, gdzie umiejscowione są powyższe przedmioty chciał je okazać, lecz funkcjonariusze uniemożliwili to jemu wobec niespodziewanego, nagłego zakończenia kontroli - na których to zeznaniach Sąd 1 instancji oparł swe rozstrzygnięcie, a których to brak wiarygodności świadków w osobach obydwu funkcjonariuszy policji został bezspornie wykazany przeprowadzonymi w toku postępowania obiektywnymi dowodami w postaci eksperymentu procesowego z dnia 23 lutego 2015 roku /k. 83, 83v/ oraz pisma z dnia 9 lutego 2015 roku nadesłanego przez Starostwo Powiatowe w G. Wydział Komunikacji, jak również wobec znacznych rozbieżności w ich zeznaniach przy pierwszym i drugim przesłuchaniu, co miało wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa obwinionego odnośnie czynu zarzucanego jemu we wniosku o ukaranie z dnia 5 marca 2014 roku w pkt 2 /k. 13v/;

2/ naruszenie prawa procesowego, tj. art. 399 KPK w zw. z art. 81 KPW, mające wpływ na treść wyroku, poprzez nie uczynienie przez Sąd I instancji zadość obowiązkowi poinformowania stron postępowania o możliwości dokonania istotnych zmian w opisie zarzucanego czynu, która to zmiana przejawia się poprzez sprecyzowanie przez Sąd I instancji zarzucanego obwinionemu czynu w ten sposób, iż pojazd nie był zaopatrzony w gaśnicę i trójkąt ostrzegawczy, podczas gdy oskarżyciel publiczny na rozprawie w dniu 9 marca 2015 roku /k. 86/ sprecyzował go w ten sposób, że dotyczy on jedynie braku foteli zamontowanych w pojeździe oraz braku adnotacji w dowodzie rejestracyjnym o haku holowniczym, co skutkowało tym, iż obrona nie ukierunkowała dostatecznie pytań w powyższym zakresie, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, iż obwiniony nie posiadał na wyposażeniu rzeczzonego trójkąta oraz gaśnicy;

3/ naruszenie prawa procesowego, tj. art. 410 KPK w zw. z 424 § 1 pkt. 1 KPK w zw. w art. 8 KPW, mające wpływ na treść wyroku, poprzez nie wskazanie przez Sąd 1 instancji dlaczego nadał walor wiarygodności zeznaniom funkcjonariuszy policji w osobie świadka sierż. sztab. W. K. i świadka st. sierż. M. H., pomimo że przeprowadzony eksperyment procesowy 7k. 83, 83v/ zadał klam ich twierdzeniom, iż byli władni dostrzec, że obwiniony rzekomo prowadził pojazd bez zapiętych pasów bezpieczeństwa, jak również ich twierdzenia o, rzekomym nie posiadaniu przez obwinionego stosownej adnotacji w dowodzie rejestracyjnym o haku holowniczym jawią się także jako zupełnie niewiarygodne wobec informacji nadesłanej ze Starostwa Powiatowego w G. Wydziału Komunikacji, co sprawia, iż do ich dalszych twierdzeń należy podejść ze szczególną ostrożnością, a chcąc uznać ich twierdzenia za wiarygodne uargumentować, dlaczego pomimo wcześniejszego mijania się z prawdą, daje się im wiarę w pozostałym zakresie oraz poprzez zupełne nieodniesienie się w treści uzasadnienia do motywów jakimi kierował się Sąd 1 instancji odmawiając waloru wiarygodności zeznaniom obwinionego J. S.;

4/ błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd 1 instancji, iż trójkąt i gaśnica znajdujące się na wyposażeniu pojazdu obwinionego założone były przewożonym ładunkiem, co zdaniem Sądu ma rzekomo wynikać z wyjaśnień obwinionego na k. 64 i . podczas gdy lektura przywołanego przez Sąd fragmentu wyjaśnień obwinionego niezbicie dowodzi, iż to złożone fotele w pojeździe były założone przewożonym ładunkiem a nie trójkąt i gaśnica, a konieczność wyjęcia przewożonego ładunku zaistniała - o której w rzeczy samej sam obwiniony wyjaśniał - gdy funkcjonariusz policji nie posiadający najwidoczniej pełnej znajomości rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 roku w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia w osobie sierż. sztab. W. K. zarzucił obwinionemu, że ten nie ma w pojeździe zamontowanych wszystkich foteli (co zdaniem funkcjonariusza miało stanowić wykroczenie, podczas gdy w żadnym wypadku nie jest to czyn zabroniony), a obwiniony chcąc udowodnić sierż. sztab. W. K., iż posiada w pojeździe wszystkie zamontowane fotele, najwyczejniej chciał ten ładunek wyjąć, gdyż ten zakrywał częściowo złożone fotele, co przy porze nocnej i nieoświetlonym miejscu dokonywania kontroli mogło skutkować tym, iż w/w funkcjonariusz nie mógł ich dostrzec tych foteli.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego czynu.

Ponadto - z ostrożności procesowej - wnoszę o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniających wyjaśnień obwinionego J. S..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 104§1 kpw niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy uchyła na posiedzeniu zaskarżone orzeczenie, jeżeli ujawni się okoliczność określona w tym przepisie.

Należy wskazać, że w przedmiotowej sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza, co nakłada na sąd odwoławczy obowiązek uchylenia orzeczenia bez prawa badania związku przyczynowego między uchybieniem a treścią orzeczenia.

Każde bowiem z uchybień zaliczonych do tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych w tak istotnym stopniu obraża podstawowe zasady prawidłowego procedowania i orzekania w sprawach karnych, że – bez dodatkowego związku między uchybieniem a treścią rozstrzygnięcia - należy przyjąć, że rozstrzygnięcie nie może być uznane za rezultat rzetelnego procesu (vide: Komentarz Praktyczny, Postępowanie odwoławcze w kodeksie postępowania karnego po nowelizacji, Wyd. II zmienione S. Zabłocki).

W przedmiotowej sprawie obecnie zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia orzekania (art. 5§1pkt.4 kpw) albowiem wykroczenie zostało popełnione przez obwinionego w dniu 18.01.2014r.

Tym samym już w dniu 18.01.2016 r. nastąpiło przedawnienie karalności zarzucanego obwinionemu wykroczenia albowiem z treści art. 45§1 kw wynika, że **karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.**

W konsekwencji niedopuszczalne jest również dalsze prowadzenie postępowania celem ewentualnego dalszego badania winy lub braku zawinienia obwinionego.

Biorąc pod uwagę powyższe na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie w stosunku do obwinionego należało umorzyć, a kosztami postępowania za obie instancje obciążyć Skarb Państwa- art.118§2 kpw.